

Завітайте на ярмарок!

9 листопада, у суботу, з 8.00 до 15.00 на Торговій площі відбудеться сільськогосподарський та промисловий ярмарок, де буде представлена в широкому асортименті продукція місцевих виробників та Білоцерківського району. Продукція реалізовуватиметься за цінами виробника.

Виконавчий комітет міської ради

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 89-90 (13790-13791), 8 Листопада 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

«Після себе так хочеться жити...»

Нинішнього року, ще такого погожого 30 жовтня, йому виповнилося б 83. Якби сталося диво... Та боєць і оптиміст за природу, **ВОЛОДИМИР ПАНАСОВИЧ ІВАНЦІВ** все ж не міг не знати, що є у цьому світі речі, сильніші навіть за найсильніших людей. Досі важко згадувати його останній вірш, де він, мабуть, один з найсильніших відомих мені людей, написав: «Я припиняю боротьбу...» І визнав перемогу смерті до спазму в горлі досконали й мужньо.

За якісь півтори години прозвучало чимало сповнених щирості й тепла розповідей про цього непересічного чоловіка. А по-іншому й не могло бути – Володимир Панасович назавжди запам'ятається своєю відвертістю, прямою і щирістю, це ж цінував і в інших.

Таїна Братченко, співorganizаторка вечора, «просвітлянка», член Національної спілки письменників України, учениця В.П. Іванціва, згадувала, яким неспокойним було його серце: він завжди віддавався більше громадському життю, аніж літературі, бо друге було його покликанням, а перше – нагальною вимогою часу. Всю душу вкладав у відомий фестиваль «Соборний дзвін», започаткував роботу краєзнавчого клубу «Хронос». Він був вимогливим редактором і наставником. Дуже любив своїх дітей і внуків...

Про те, що Володимир Панасович був, крім іншого, ще й майстром пісенного жанру, нагадав поет Володимир Дідківський. Він прочитав свого неймовірно проникливого вірша, що народився після отриманої звістки про смерть старійшини білоцерківського красного письменства.

А заслужений діяч мистецтв, композитор і поет, давній добрий приятель В.П. Іванціва Анатолій Кульчицький розповів, зокрема, як вони разом написали «Марш ливарників» (Володимир Панасович 42 роки працював на заводі «Сільмаш»). Поділився спогадами про вихід першої поетичної збірки товариша «Руська Рось», що на той час було видатною подією. Анатолій Іванович завжди дивувався

обширу творчої діяльності колеги, який охоплював поезію, прозу, публіцистику, сатиру, переклади. А ще ж була організація мистецько-просвітницьких заходів... Важко не погодитися з А.І. Кульчицьким, що втрата Володимира Панасовича стала трагедією для духовного життя Білої Церкви. У нас досі полюбляють говорити, що незамінних людей не існує. Але це не так. Просто іноді, щоб зрозуміти це, потрібен час...

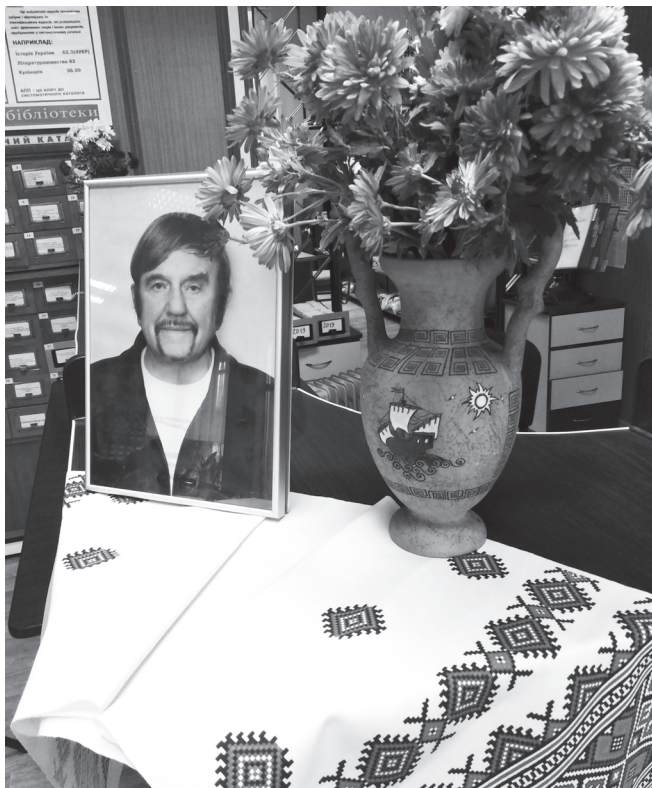
Цінними були спогади духовного настоятеля Церкви Стрітення Господнього отця Сергія, який розповів про внесок В. Іванціва у заснування в місті парафії Української автокефальної церкви; завідувачки бібліотеки №10 Ганни Нагорної, котра згадала про конкурс читців поезії Володимира Панасовича; депутата обласної ради від ВО «Свобода» Сергія Яременка, який зауважив на щедрості, гостинності старшого друга.

Голова міської організації ВУТ «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка Костянтин Климчук із вдячністю говорив про те, що В.П. Іванців певним чином змінив його долю. Що «просвітляни» ініціювали встановлення на фасаді їхнього офісу пам'ятної дошки багаторічному очільникові місцевого осередку Товариства. А найближчими тижнями побачить світ остання книжка Володимира Панасовича, яку він встиг підготувати до друку, – «Смак води, або Бог не пустомолот».

Співачка Людмила Саливінська-Шестерняк, виконавця пісень на вірші В. Іванціва, передала дипломи лауреатів фестивалю «Пісенний вернісаж» авторам

Написав – як поставив крапку у звіті довжиною в нелегке і прекрасне життя, що обірвалося цього літа.

З нагоди дня народження великого патріота, полум'яного борця за Україну, її мову, знаного письменника, критика, перекладача, публіциста, друга, колеги, вчителя, мудрої, яскравої особистості в залі центральної міської бібліотеки відбувся зворушливий вечір-спомин про Володимира Іванціва.

твору, з яким вона здобула перемогу, – А.І. Кульчицькому та В.П. Іванціву (отримала дружина Жанна Марківна). До речі, улюблена внучка поета, Діана, виконала дідусів вірш. Була на вечорі й донька Володимира Панасовича Ольга. Її розчулили й розхвилювали добрі спомини про батька... Із почуттям, з великою любов'ю в маленьких серцях виконані його вірші і пісні учнями Першої гімназії-учасниками театральної студії «Пролог» ЦПО «Соняшник» та Школи мистецтв №1.

Лауреат міської літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького, нагороджений орденом «За заслуги», медаллю «Будівничий України», відзнакою міського голови, почесний громадянин Білої Церкви, письменник, журналіст, громадський діяч... Коли минули останні кадри фільму, де він був головним героєм і де той герой читав зі свого власного вірша: «...Хоч би знати, що тебе не забудуть / Хоч би вік, хоч би рік, хоч би мить», з гарячою сльозою

Т. Братченко

раптом прийшло розуміння, що з часом можна забути довгий перелік навіть заслужених регалій, але тільки не Людину, якщо вона залишила по собі учнів, пісню, любов.

Валентина Храбуст

А. Кульчицький

Із сесійної зали

Заріччани вимагають

Під час минулої сесії до депутатів звернулася представниця житлового масиву «Заріччя» Ірина Удовена з проханням вирішити питання руху автомобільного транспорту Ставищанською, Шкільною й Тарашанською вулицями. За її словами, курсування ними вантажівок призводить до руйнації житлових будинків. Крім того, Шкільною до навчальних закладів ходять діти, а тротуари на ній відсутні, тому двосторонній рух там небезпечний.

Міський голова наголосив, що з метою розвантаження згаданих вулиць владою замовлено та розроблено техніко-економічне обґрунтування об'їзної дороги. Наразі стоїть питання щодо виділення землі для її будівництва. Задля цього проводитиметься подальша співпраця з обласною та районною владою.

Велике переселення

Депутати ухвалили рішення про те, що роботу бібліотеки-філії для дітей КЗ БМР «Білоцерківська міська централізована бібліотечна система ім. П. Красножона» буде організовано у приміщенні за адресою: вул. Героїв Небесної сотні, 36. Як відомо, рідна будівля дитячої бібліотеки (вул. Б. Хмельницького, 13) потребує термінового ремонту.

Цим же рішенням доручено управлінню комунальної власності попередити орендаря, який поки що займає площі на Героїв Небесної сотні, що на новий термін йому оренду не продовжать. Отже, після того, як приміщення буде звільнене і в ньому зроблять відповідний ремонт, дитяча книгозбірня переселиться за новою адресою.

Вокзал на «Ротку» повинен працювати

Депкорпус вирішив звернутися до Кабінету Міністрів України й АТ «Українська залізниця» щодо використання адміністративної будівлі станції «Роток».

В документі йдеться про те, що це приміщення суміщене з білетними касами та залом очікування (касовим залом). До 2018 року надання послуг пасажиром станції (продаж квитків, користування залом очікування та ін.) здійснювалося працівниками вокзалу станції «Біла Церква», а з весни 2018-го білетні каси припинили свою роботу й зал очікування був закритий. За наявною інформацією, це сталося у зв'язку зі змінами в технологічному процесі роботи вокзалу станції «Біла Церква» та скороченням обслуговуючого персоналу. Такі дії АТ «Укрзалізниця» викликали справедливе обурення та численні скарги місцевих мешканців.

У листі зазначається, що Білоцерківська міська рада сумлінно виконує свої зобов'язання щодо компенсації за перевезення пільгових категорій громадян залізничним транспортом. Так, за 8 місяців 2019 року «Укрзалізниця» компенсовано перевезення пільговиків на суму 800 000 грн.

Наразі адміністративна будівля станції «Роток» практично не використовується за призначенням (частково – тільки перший поверх). Поступово приміщення руйнується. Разом з тим воно розміщене на околиці міста – поряд із промисловим районом та автомобільним шляхом міжнародного значення «Київ–Одеса». До привокзальної площі підходять маршрути міського транспорту (в т. ч. тролейбусна лінія). В той же час у місті відсутній міжміський автовокзал.

У зв'язку з цим Білоцерківська міська рада висловила прохання розглянути можливість сумісного використання адміністративної будівлі станції «Роток» (з організації міжміського автовокзалу та продажу у тому числі залізничних квитків) чи передачі її в комунальну власність міста.

Відродити Будинок культури

Ще одне звернення депутатів міської ради до Київської обласної ради та обласної державної адміністрації стосувалося проведення ремонтних робіт та відновлення діяльності Будинку культури, який раніше належав ВАТ «Білоцерківський завод гумових технічних виробів» (вул. Леваневського, 85-А).

Під час приватизації відкритого акціонерного товариства його було передано до спільної власності міст, сіл і селищ Київської області на баланс КЗ КОР «Центр творчості дітей та юнацтва Київщини».

Протягом багатьох років у Будинку культури проводили заняття, фестивалі, конкурси, виставки тощо. Його концертний зал розрахований на 400 посадкових місць. Проте, на превеликий жаль, нині колишній осередок культури перебуває в занедбаному стані й фактично не може використовуватися за призначенням. Ремонтні роботи, що проводились в останні роки його існування, так і не були завершені.

Враховуючи процеси децентралізації, що відбуваються в країні, й беручи до уваги перспективний план розвитку громад та адміністративних меж територіальних одиниць Київської області, де Біла Церква розглядається як один із потужних центрів на базі декількох районів, збереження та розвиток таких Будинків культури у місті є вкрай важливим.

Тому Білоцерківська міська рада звернулася з проханням вжити заходів для проведення ремонту приміщення та відновлення діяльності закладу.

Матеріали рубрики підготовлені за інформацією офіційних джерел

Біла Церква – не Макарів, або Чому прекрасна виставка додала роздумів

Здається, та осінь, що наче Боже благословення, потроху минає. У прочинені нею двері все частіше зазирає похмурість, а густі тумани, якими ще вчора, шурхочучи листяним килимком, поспішав до приятеля на чаювання Іжачок із горщиком варення, позбулися чару романтики й перетікають у непривітну мряку. Чим рятуватися, запитайте ви? Наш варіант – товариством гарних людей, вишуканою атмосферою цікавих заходів, духом тонких матерій, якими повниться світ не-

раціональний, але суттєвий, потужний, високий. Було б ідеально, якби ви знайшли місце, де б усі перераховані вище умови безумовної радості об'єдналися. Нам пощастило: ми знайшли – в Білоцерківському краєзнавчому музеї нещодавно відбулося урочисте відкриття відразу двох персональних виставок знаних українських митців – художника Анатолія МАРЧУКА та скульптора Михайла ДМИТРІВА! Дійство, безперечно, значуще, і в плані гармонізації розтриженої душі в тому числі.

Маємо наголосити на участі у створенні такої події низки однозначно особливих людей. Офіційно вони є уособленням солідних установ – Національної спілки художників України, Білоцерківського краєзнавчого музею, Академічної художньої школи, відділу культури і туризму міської ради, управління культури, національностей та релігій Київської облдержадміністрації. А якщо неофіційно, то це невтомні, наче бджілки, працівниці нашого улюбленого музейного закладу на чолі з Людмилою Михайлівною Діденко та голова обласної організації НСХУ, засновник Академічної художньої школи Олександр Федорович Дмитренко. Перші, попри як усім очевидні, так і відомі вужчому колу проблеми виживання колективу в епоху тотальної орієнтації на сумнівні-віртуальні цінності, умудряються кожного разу створити незабутню ауру для митців і поціновувачів їхньої творчості. Другий, завдяки знаній просвітницькій діяльності, неабиякому талантові розставляти правильні акценти, відкриває для нас посправжньому великі імена на культурній мапі України. Цього разу він знайомив білоцерківців із видатним скульптором, який мешкає у Фастівському районі, та прославленим художником, що має майстерню на столичному Андріївському узвозі, в рідному селі Козичанці створив Будинок творчості – «Садибу Анатолія Марчука», де вже 26 років поспіль проводить мистецькі пленери, а в своєму райцентрі – Макарівську картинну галерею! Чесно кажучи, аж дух переполює! І то тільки від усвідомлення, з якими особистостями вдалося зустрітись! А їхні твори – то взагалі як одкровення. Про те, що щастя полягає у простих речах: снігах і квітах, вітрах і дощах, у не скаламучених людиною первозданих кольорах, у вірності і чистій вірі, у тому, що бачиш, дихаєш, чуєш... Гадаєте, банально? Але як часто ми відчуваємо щасливими саме тому, що маємо всі перераховані вище блага? Крім того, про ті прості речі художники розповідають у таких високих регістрах, де, мабуть, рівним їм є тільки Сам Господь! Хто знає, можливо, комусь із вас, вельмишановне товариство, рішення відвідати цю виставку (а діятиме вона до 31 листопада) допоможе не просто пережити похмурі дні пізньої осені – відкриє інший світ, наповнивши життя новими сенсами...

До речі, виставка заслуженого художника України Анатолія Марчука, що називається «Земля із небом гомонить...», презентує твори у техніках олійного живопису, акварелі та офорта, є мандрівною. З величезним успіхом вона вже була показана у Києві, Чернігові, Каневі, Черкасах та Макарові (у згаданій картинній галереї). А залишивши Білу Церкву, відправиться до Одеси, Львова, Сум, Житомира, Переяслава та інших.

А те, що поруч із картинними сусідять дивовижно філігранні, глибокі, атмосферні скульптури Михайла Дмитріва, є логічним продовженням тісної співпраці двох майстрів. Вони неодноразово разом організовували пленери, симпозіуми та літературно-мистецькі свята, брали участь у багатьох мистецьких виставках.

...А поки на вернісажі один за одним звучали традиційні

в таких випадках спічі – від секретаря міської ради Вадима Кошеля (респект молодому посадовцеві за щирі зацікавленість важливими культурними заходами) і відділу культури; поки лунали творчі дарунки від музейного ансамблю, цікаві розповіді авторів виставки; поки малеча, яка завітала на мистецьку подію, вже майже сидючи на підлозі, обговорювала побачені твори (геть наче в Луврі), якась маленька, але прикра думка все муляла і муляла, немовби та піщинка в черевичку. І, зрештою, якось миті вона «розшифрувалася». Якраз хтось із сумом промовив, що на виставці експоновано близько 100 (!) творів майстра пензля і, на жаль, не всі картини, які завдяки величезним зусиллям були доставлені до Білої Церкви, можна побачити, оскільки велика музейна зала таки замала... І пригадалося, як той же Олександр Федорович якийсь із неприховано заздрістю розповідав, як виглядають виставкові зали в дійсно цивілізованих країнах: там навколо полотна витримують достатньо вільного простору, аби глядач, навіть на певній відстані, міг залишатися з ним наодинці. А ще із закапелків пам'яті постукала давно й безрезультатно виміряна паном Дмитренком білоцерківська картинна галерея. Очевидно, її підштовхнула розповідь Анатолія Марчука про його аналогічне дітище.

Олександр ДМИТРЕНКО, голова Київської обласної організації Національної спілки художників України, керівник Академічної художньої школи:

– У міста нині немає послідовної програми стратегічного розвитку культури. Вона потрібна і повинна створюватися на високому науковому рівні фахівцями в галузі культури і мистецтва. Ми так і не змогли (хоча наполегливі намагання з нашого боку були!) серед пріоритетів у план стратегічного розвитку міста вписати КУЛЬТУРУ. Це абсурд, але це факт. Чому так? Тому що наповнення культурного життя є потребою міської громади, і в той же час лише одиниці в міській раді, у виконавчій владі мають особисто таку потребу. Обрана міська влада відстала від рівня громади, відстала від часу. Це не образа, це доведений факт.

У ситуації, яку ми сьогодні маємо, на мою думку, варто влаштовувати якомога більше виставок, концертів тощо за ініціативи громадських інституцій та приватних ініціатив. Як у випадку з останньою виставкою це зробила Академічна художня школа та Київська обласна організація Національної спілки художників України. Це справжні корисні дії, і вони обов'язково сприятимуть прогресу, в тому числі щодо появи у місті нових виставкових залів та художньої галереї.

Макарівській галереї, що була заснована 2003 року, Анатолій Петрович безкорисливо подарував свою власну колекцію – 80 мистецьких творів 60-х українських митців, які він збирав протягом тридцяти років. Нині в галереї експонуються 300 високохудожніх картин відомих не лише в Україні, а й далеко за її межами митців.

Звісно, без титанічних зусиль Анатолія Марчука Макарівська картинна галерея не відбулася б. Але для нас важливо, що його ініціативу підтримали як представники тамтешньої інтелігенції, так і керівництво району. Приміром, саме місцева влада допомогла знайти і відремонтувати необхідне для розміщення галереї приміщення. А що ж із Білою Церквою не так, якщо досі не спромоглася на відкриття власної? Чи нам вона не потрібна? Ми поставили це запитання Олександрові Дмитренку. Ось що він відповів:

– У Макарові галерея достатньо скромна. В нас навіть у 2-ій гімназії є маленький художній музей, який створено Академічною художньою школою (одна кімната, але там розміщені твори відомих в Україні художників). Також у нас діє виставковий зал, як ви знаєте. Художні фонди музею чарівні. Звісно, цього замало. Однак не варто порівнювати макарівську галерею та наші площі й фонди. Нам краще орієнтуватися на обласні центри. А ось тут ми дійсно відстаємо. Є плани дій, працюємо, але немає розуміння у важливості виставкових залів у керівництва – це корінь проблеми. Та я впевнений, що справжній попит міської громади на твори образотворчого мистецтва дозволить нам її подолати.

Попри все, навіть скромна Макарівська картинна галерея занесена до багатьох туристичних довідників, що сприяє привабливості містечка серед потенційних гостей. Якось Анатолій Марчук несподівано зустрів на вулиці свого райцентру німця Вольфганга. Виявилось, подорожуючи Європою на велосипеді, той вирішив заїхати до Макарова, аби відвідати картинну галерею, про яку дізнався з інтернету!

Відтак ми переконані – Біла Церква, велике сучасне місто, тільки виграє, якщо у своїй цивілізаційній скарбниці, крім уже діючих і вельми затребуваних культурних центрів, матиме ще один – шляхетний і статусний.

Валентина Храбуст

Листопад – рапсодія листя,
і осінь в його намисті,
мінорному, як панна,
заможна і жадана.
Самотня і заможна,
а хтось її обожнює,
а хтось промовить – рано,
зима так невблаганна;
ознак її вже безліч –
в горобині замерзлій,
у сушці на горищі,
у тім, як вітер свище,
а онде біля хати

з-під тину аромати
горіха і каштана –
на них багата панна;
багата на тумани
осінь – дволика панна,
хоч ділиться із нами
яблуками-кавунами.
І сипле, сипле листя
вулицями міста
заможна і жадана
осінь – самотня панна...

Алла Соколова

На знімках – «Олександрія»

Громадська думка

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.